

Landskap: Skåne Upptecknare: Ingrid Millbourn
 Härad: Berättare: O. Fredrik Olson, D. Hagman
 Socken: Lund skjöts väg 10, Lund
 Uppteckningsår: 1967 Berättarens yrke: Typograf
 Född år 1895 i Lund

Stads traditioner. s. 281-330

LUF 126.

(Teckn. s. 329-330.)

Skåne kallas jes' græd blad. Det an-
vändde de jämst, hennes barn-
dorars hår. När minn hustrus var
liten hade hon 'skroppler'. Det
var någon slags sår ekens i huvud-
botten. Hå gick hennes möder
med henne till en plats därmed
och hon sa: 'klipp ur ungen båda
håret och såna, så blir hår bra.
Hon minns inte om hon förlagoss
med ek'n eller salva officia. Så klippte
modern ur henne allt hår och
så skororna delvis och fäktar ur
att däröfver fortvann sju vattendrop-
pfall och hället.

En sjukha, som de här i Lund
anbräntade kloka mydet jn, det var
engelska ejukan eller schäver, som

de sa. Men han födde den, föddde
de i väte fall. Gag gick ned honom
sånnan urbi till en klok gubbe i
denna Råby där. Denne gubbe hade
ett vistt rykte för det härstodo att
han hade begått ett mord en gång
och sittit inne. Vad han hette eller
kallades, vet jag inte. När vi där
kom, in till honom, så tog han fram
en flaskor med en brun vätska
i och slog den i sin hand och
så skulle min bror ditta den av
hans hand i ett par omgånger.
Men faktum var, att dessa bubbar
vistle före läkarna anammat det,
reinolans betydelse och var
det det sinn patienter. Så det var
säkerligen sändt min bror fråt.

Never han kallade man denne djä
på den här. Hän var väl känd
som klöke och var gänga. I min
juridikus bygger Kallads Främlävens
för "skräver". Hän var blev odelig
så smäning om bättre. Men klöke
hade också hette hokus-pokus för sig,
så det skulle se besynnerligt ut.
Man kan det var, att han skulle ha
lite dyg från den sjukle.

Nästa kontakten jag fick med en
klöke var längst sedan där man
var blev sjuk i en kronisk mag-
sjukdom. Han sätte vanlig läkare
men så var där många, som över-
talade mor att resa till en klok
som bodde i Sjödiken i närheten
av Svedala. Det var så sent som

unge 1909. Min far var död i 10 års
Det var många som lärde känna honom.
Och känna denne kloke behövde inte
patristeren själv visa, utan det räckte
att mor hade med sig något av
min fars klädesplagg t. ex. en
skulmpa, som den kloke sedan
synade. Sedan skrev den kloke ut
recept, och det var långa recept
minsann nu alla möjliga slags de-
kålter. Sedan gick jag med dem
till apoteket, och ble blandade ihop
denna medecin. Och jag minns
att de småloge alltid på apoteket
när man kom med dessa recept.
Det var alltid en inväntes medecin,
men jag vet inte vad som ingick i den.
Han skrev alltid på latin. Min

far hoddde nog nu medeven för
mor sa alltid, när hon vakt.
Sjödrhen att sedan blev far sā
bra och kunde arbeta lite. Således
han rämde alla dinreste hon därför.
Denna resa tog en hel dag, fast
det låg i nära Lund. Hon far
lägg; Ramtosa delsa för min rijk-
dom. Nag minns mor sa hon sade
betala 15 kronor, men jag bestämde
om det var per gång eller flera
gånger. Priset var det minst
6 kronor per gång, absolut inte
mindre.

Intagtsjan var min bor just hos en
vänlig lärare, men när han där intå
blev bra, så hade ju dessa bokar
och omrig att verkligen bota

schäver, oclu den där g. illa var dikt. När
någon var rijk i gjänder inthe sāttoe
anställetter utan den rjukle pöle
ligga i sin räng hette man sörishot.
Hed var mor, som skötte den rjukle.
Men es här i regel varit pöle förfatna
de vanliga barnsjukdomarna! Någon
febertermometer hade vi inthe hem-
ma. Han kände på mannan oclu
säg vät, om det var feber.

Diphterit var fastigt på den pölen och
min äldste broder dog i det som fann
ärning 1895. Han var läkare hem-
ma, oclu han sa, att de skulle gå
på rijkhus, men han dog innan
de kom dit. En punktad rjukedom
där, som många pöle men av senare
f. ex. diabetica nymer, var scharlakans-

peber. Och den var långvarig och svår.
Sista året jag gick i skolan före jag
en större driftevän och lades in
på sjukhuset på epidemivänt
2-3 veckor. Århundrarna var vi i hela landet
på sjukhus. På den tiden ad-
sägs sjukhus som något avskräc-
kande. Man var avsug att nära tank-
sam mot sjukhus. Det var sora
om man besökte att komma dit,
så orsakade man aldrig hur det skulle
gå. Som barn såg jag ofta hur
sjuka kom med häst och skjuts
in till sjukhuset från landet och
den sjuka låg nerläddad, och detta
sålde särklig stora del i barnen. Man
trodde, att nu shall han dö och
då. Det dröjde till falk fiske

värnträdare i inställning till sjukhuset.
Och jättekun är att de skedde i v-
land epidemier, som sjukehuset,
som givande att falla om dåg där
där. Speciellt i barnångsfeber
dog räckigt många, så det blev
så i populärhet. På den här
skedde förlässningar i hemmen. Så
var det i vår familj. En barnmorska
kom och häntte till och någon grann-
far. Här häntar har berönt att på
den här kunde de inte sy barnmor-
na efter en förlässning utan barn-
morskan hadde s.k. 'kolodium' som
band i hennes säck. Det är en slags
vätska. På den här kunde det
att man skulle bygga åtta dagar
efter en förlässning, men om man

gjorde det, vett jag inte. Men jag i
1900 talet hade de prisräningar på barn-
bördshuset, har min kusken berättat.
Om de varde förlita signa barn där fide
de ligga där gratis. Forn var det
nästan självklart, att de skulle ha
ett barn om siet. Barnbehandlingens
propaganda förekom inte båts där.
Det skulle ha ansetts för stor synd
och skam. Över huvudtaget talades inte
om dyltet. Undomar visste for
ingenting om sexuella ting. Söder om
före ble gätorna ta reda på. Där var
nog många, som kalla des med sidans
problem. Flätta i min generation
gjorde sig sent mha. 30-40 år. Det
antalet har av ekonomiska skäl
men också som en realistisk mot-

de förfållanden de dixit upp i.

Han ville ens egna barn skulle
vecka upp i bättre förfållanden.

Och därjör blev detta en barns-
system vanligt bland mina flickor.

Om jag minns rätt kom där någon
släktning och hjälpte till flicken eftersom
förlossningen. För annanades barn
men mikot ett är, ock min hustru
har berott att i hennes bygder
kunde de anna annan längre.

Min hustru har berott, att i
barnsjukhuset hade de almos
i regel en moders son som fanns utom
i klosterskapet. Hon ock barnet
fick stanna kvar på sjukhuset så
länge hon hade mat och kunde
ge till andra också. Där kunde

vara en 4-5 st. mammor i Island.

Dessa mammor ville ha delat åta grader
där, men de ville inte vara där av
några hurrans tåga skäl utan det
var enbart förlöpetet av mijöle.
För hade de därför också vissa i fina
familjer, där modern inte gjortville
amma sitt barn.

Renligheten stod inte högt i kvarna på
den tiden. Men vi hade en stor
fördel i att byggenet hade ett
t vannbad, och där före hela
familjen boda en gäng i minader
Den dagliga fragningen bestod
nog bara i att dra ut en stekel
händer och si foterna engång,
medan och kanske lite mer un-
sögsfullt på lördagen. Vannbadet

Jamors här i Lund men det var så
oer hört dyrt, så det var bara herra-
klassen som kunde gå dit. Men
på 1930 talet började de inrätta
ett folkbad genom en påbryggnad
av det exklusiva badhuset.

Okyra hörde nathan att ordnningen
där lappor ville läss. Mot läss,
hurudet använde man gräslutor.
Väggläss var nog vanligast vanliga
än mot förl häst på den bilden
som för att man i hand tog en
kniv och skrapade med den, - skar-
varna, till dödades om hel del.
Förde man in myror i bostaden
använde man fotogen för att bla-
sa med dem. Om en tunnig hatt
på sin heder så håll den lässen

börta genom nog unna kontroll och
busakammar eller från kammar. Det
var en kort kam med tändlina
förf. sätt i två rader. Sabadill-
äppika användes också mot läss.
En gas binda plattas ned det del
faded på huvudet och sedan radd
över så det blir en fast häfta.
Lässen går upp i detta och så dog
det. Det ansågs vara bra skandal
att ha läss. Och man sätter ned
såhär på läss. Och man sätter ned
såhär på den som hade det, och man
skurdes! Varje kväll blir min hustru
och pennan syns busakammade och
aven i vår familj. Och den första tiden
min hustru var ju sjukskrift förtalde
såhär sabadill häfta på många patienter.
Läss och nävor har funnits nu-

Kest. Han satte ut fällor. Ett tag
gjorde rynding heterda så, att man
påde belönde för varje svars, man
hade lyckats fånga. Tag gjorde det
aldrig mer där jaktens priser uppe
i Hölleväningen, som fick bli extra
förgjämt på sör rätt. På falornas
läss sätta låg där på höonet dr
V. Mårtensson, den buss häll-
plattens vänstsal är, förs en ållall,
som kallas jes 'hod askeri'. Den
fanns där in på 1930 talet, och gubben
använde aldrig något annat namn
för den. En gång i veden skulle
man ständla, fast det var inte så
vadlyftigt. Redskap var som nu med
skyffel och kravat. Som svättmedel
hade man sätta och soda. Så fanns

det ett vält medel, om kette 'kleidse'.
När man skötjde kläder så lades det
i vatten så blor och kläder utblowt
blåort. Hedlet hade man i en låda
kyrkula, som körtes sör, och det dopp-
pades i vattnet och kunde sedan
användas flera gånger. De första vält-
medel som kom var Gunnars del
Tornens vältpröver, & min huskus
Barndoms hem! Innade man någon
gåne väje är 'byka'. Då hade man
stora, stora par eller funna av ek-
träd och ner vid var ett hål, där
luren kunde synna ut. Postaglyen
hade man kapt dem på bygget.
Så lade man flaskor, botten på
denna funna! Så hade man en
säck övervä flaskorna och där efter

askbukten av Björkved - någon annan
ved dog i röte och därför åter ensåde
övergå i asken. Därför lades de
smulstrigaste kläderna underst och
överst de finaste sakerne. Så slog
man på vatten i tunnan och det
lamm ut genom hålet och var
en stor gulka som stod på en eld
och värmde upp vattnet. Lutet bort
svartare delar svartare för var gång vektor
slogs på och vattnet blev svartare
och svartare delar tills det klotte.

Man skulle ösa utera gånger och
marknade gångerna med hattskeden
på väggens. Och kläderna blev så
vita att fina av demna härliga
askbukts, och gick ihuklade det. De
var nade gärna var och var, när det

var sedan sön följd och sedan kände de var
död i oss och skräjde. Här i Lund
främnde man inte på det sättet utan
man slädde med röker i manan och
värmede hundar på dem! Min far
hade aldrig sett eller hört talas om
röker förrän hon kom hit till Skåne.
När de bykade var det den ulta pris-
ke fräcken, duhar och de praskade la-
kanen. Fläskor; biffen blodde nog
för att se kan; inte skulle läppa till
hället. Vettet öste de på, storasteo-
per. Det var nytid vintigt att
förfolkte bykade ihop. Förs en hänske-
liga; en för famtig var det, regel
ärhda sättet förenne att få ha
näckan hos sig till längst ut på natten.
Och de haddar har levat som helsit

i byggenet och kanske ordnade fördam
med lite kaffe och sör i smyg! Och
så härligt varken flickan eft försäkra
vad det kallade, när den blev nog
en 6-7 gånger. Kaffe i min husdus
bygder halle de alltid kadelugnar
är lexa, höga, uppmissade i grotta,
vott ellers kallas kabel och däriför
fick de askar från veden. Hah men
har vi haft jämugnar veta elda eft med
kotter och kol. Min mor fasthade
liko mycket i gården som i bygg-
huset! Jag minns, hur hon stod
och klappade kliderna ute. De klap-
pade kliderna med ett klappetå!
en lång smal vindst med ett upphöjt
handtag på. Handtaget just sättes
med en färglugg för på den hiden

rostade spikarna (se ledning!). Y
regel stod hon ut, om det var regna-
de fjs bygghuset var ett brett kyppe
och där fanns ingen väinre. Vännen
var hon från blinnan på gården
till bygghuset, eller där hon stod.
Hon vett inte hur ofta min mor fruktha-
de, men jag skulle tro ver 14:e
dag, föt man hade inte så många
byten av kläder. Min mor fruktrade
aldrig gemensamt med någon annan.

På den tiden var detincident
att dyrka brunns och min fars läkare
rekommenderade honom att ligga sig
vid Ramlösa brunn för sitt sjukdoms
skull. Han var där nog en 2-3 må-
nader. De hade nog även bättre
platser där färde, som hade kost om
pengar. Men en del fikk han nog själv
betala och med en del fikk han hjälp
genom sjukkassan. De betjade mycket
hög fast i blygarn skala. Den
första hette verst 'Ringer', men jag
är inte riktigt säker på namnet.
Sedan fick den namnet 'Solsö'!
Den ingick sedan i allmänna
sjukkassan. Det var speciellt ar-
bete som var med och bildade näm-
na. Antagligen präggrades det i

Sackförsämringsarna för kassorna. Begravningskassan utdelades vid sidan om i samband med sjukkassorna genom en speciell avgift till dem. Men jag var med i båda. I de gärdar som förr haft kvinnor på den här utan hana för dem senare rabbade. Men så särmin som bojade de åren med barnfödningarna. Det påt nog agiteras mycket förr att förr i jämte med. Det var förr i ända sen utgjort. Det tog nog nätt lång tid innan folk accepterade det helt. För var det vanligt att när folk blev orubla, förlade de anhörigen istället sina med män, hon eller färlig värden. Men eftersom folk förlade det hittills och med agitatorerna för sjukkassorna, så gjorde folk med. Vi

Kyrkogräfer hade bildat en myndet för man-
lig sjukskassa i Typografernas sjuks-
och begravningskasser.

Ytterst hystas hembejd i Skene
började några arbetare för hem ett
parti varor och så brukade de vara.
Någon lägenhet och dela upp det.
Det var det första kooperativa hemmes
frakter. Sedan utvecklades det till
andra började köpa och försälj-
da det, och den åtta och nio före-
ståndare och en äppär var bildad.
Man minns inget dybt här i po-
land. Men det var däremot
mycket vanligt i min familj, att
man delade en gris med grannen.
Och så var de flera familjer i blauet
som delade med en partis handlare

om ett start parti att sedan dela upp sitt mellan. Det blev tillfälle. På den tiden kom ju beständiga dagar färgen handlade allt sitt, just det hörde man inte gemensamt.

I de flesta familjer hade i regel en egen symaskin, för den var en prislig sak på den tiden för en familj. Om det var aldrig så dyrt, så skulle man ha en egen symaskin. Källan emot Brugget fanns en stor härdgård där hovgärdsmästare Kästensson bodde. Där fanns i källaren en stor sten mangel, och dit gick omkring 1700 var inte långt att gå. Det gick de flesta från Möllerfängen och här manglet för en 25-åring. Det var stora stenmangler med ett hjul på, som

men före dina munt och sätta givne mängda.
Det var ofta hfe förmögnad, som hade
en mangel eller någon med en
affärssitelse. Och många gånger
kunde en mangel förras sju "jä"
försörjningshemmet' ovs. Sällsynt
väl så drog en gamling den. Men
hustar har I vana med, om det i
Trelleborg. På tal om att dina sätta
på 'Folkets Tidning' hade de
fattig hjon till att dila sydpressianas
de första personerna märkt man nämnden
du är hand. Då lejdes dessa från
försörjningsinrättningen sätta detta.
Det var ett väldigt styrt arbete och
dåligt betalt. Men just hjon
var en sällsynt arbets kraft, och de var
glada att fåna hfe extra till

smuss. Här det var boda vissa tider
de arbetaende. Trädgårdsvästare
Kärtenssons trädgård låg; sedan
det kvarteret längs Karl XII:s gatan.
Karl XII:s gatan var den boda en
biten gängstrig, som alltid kallades
för 'Klause vägen'. Vi lyftade
men oft mangla alltid medan
den mangeln och boda fröken.

Sedan innehade en busvänd i
Häggvagen en mangel, allt den
gick in dit. Under förran o. 1935
började en mangel i en elektrisk
mangel has est på Karl XII:s gatan.
Hag ut i veckan, ett minne föddes
slag sig samman med hagen annan
och inköp, fruktans födningar, som
vis nedan fallat om. Det var myc-

sket allmänt, för det var dikt att ha
egen boktryg. Så var mina fö-
läckar bland de första som gjorde
med i sitt första ändel; du ba-
ges förståning, som är salat med.

Män jan var mycket intresserad av
dyrkt. Det var många uppe.
Höll evangelierna givit med i Rin-
gens bokenförläning? En kooperativ
speciel affär kom långt senare,
antagligen först på 1920 talet. Dessa
hette Fenix, och låg på Kärtens-
torget på hörnet i den först systemet.
Män mos var med där fast hon
handlade inte alltid där, fördet var
långt att gå. Senare flyttade
affären övers där Domus byggdes.
Långt bättre hade här varit en

kooperatioen marknaden uppsåt och ett sko-
makarör, men de flog i nte sär vid
ut till sluttade das förfesterna nogat
är. På den här stället sättes de koopera-
tiva affärerna monster upp och
var mycket noga med hygienen.
De blev föregångare för modern
hushållsindustri! Så blev das mest
på vad man hoppade - 5000, borgar-
hus jaf. Detta lockade jämte folk
att där med. Någon organiserad
arbetsförening fanns inte. Det var
bara små reparationser, som gjordes.

I där var stor omvälvning på bostä-
der dei förfesterna fallit så myrade
de till en vätte. Totekolter var
det mycke dag, då gick isskyddet
ärskräckelten ut, och dei sleg mera

massor med flyttelass.

På den tiden fanns inget annat än s. k. fästg hälp. Den var kommunal. Och i nödfall föddes fa hand om hela familjen dels där kunde de få fästg hälp från flyttfättig huset. Nog om personen hälopade, så man kunde få, men ej frisk nästan, man också betala. Men det, när fröhövdingarna ville betala, jag vet inte hur mycket det var. Man kunde få. Dog massor s. ek. Kunde hästan och barn få flyttfättig hälp, om ingen vänlig tog hand om dem. Sådan född han ärga, om barnen skulle utbäckordens eller stamma hos modtess. Antag-

Ligen kom barnen till barmhem. Men
på den tiden sätte läkaren hjälpa
och låg ofta hand om barnet + ex.
heller! än att de skulle komma
på färdig huset.

Han bärde var med,
en förening, när han kom hit till
därvid 1923, som sydde till fatta
barn. De givna till Diakoni varna
och sätta dresser av dem på färdiga
barn. Ett barn hon på denna
i det är aldrig åtminstone
här i hand, det låg där det gamla
trappan nu. Där var inränt bostäder
och den familj hem kom till, där var
många barn, och man bärde i en
enskuns levande. Här hade inte
sångas utan barnen låg i sängarna.

Det var nogt helt okaligt fattig & sult
det var 1923. Så würde de upp
varsin unge hön färs till föd
det jul i bytols bården på julfest
med rösgrynsgröt, kallost och lite
gottor för julfestnings hemmet v.

S. Esplanaden, s. k. Hagglehuset,
föd där var en ugglig utanpå - De gick
och hängde tygel och lilla klockor i
affärerna och ringar på bänkarna.

De var väl en postställa och då kallade
sigs föreningen 'Vårbrodd'. På
julfesten hörde de rösgrynsgröt och
Vårland var det huset som barnen
och så fört de sina kläder där.

De som ^{de} hade fått idén i hön,
det var en annan valgörahetstören
med mera överklassdamer, som

skallades för 'Tomtarna', och de fanns
längt förrare. De klädde också
upp barn och hade julfest på Grand
Kors i äg, en gång om året. Barnen
måste klämma syddes till festen
ha börjat i skolan.

Nere vid Råbygatans fanns det
ett ställe med 6 matbergrings
för fattig folk, där de kunde åta
för en liten penning. Där Tulehem
nu ligger låg just en fjärdedel
bortom en fattig statare Janis' dels.
Här hyste dels hennes allets barnader
samlade sig mat och godes en
just och g. de dit. Det var nog
sått värre för då, att falla i död
så jämte enstaka invandrare. Kämnishen
som var fattig, blev glada, när de

frida hte kyrp. Men i andas rödau
så kom ju senare dessa rorelser
och faktorer att sa att dessa kapita-
lyster ger bor sitt öresflöd för lugna
och hålla ner i pulpet. Man böjigale
så smärt lär sedan i händningarna
eller i. Men genoms man var nog
glad öres fävissa.

På den tiden ansag man
att barn skulle ta hand om sina
förläder, när de blev gamla. Och det
var rykhet att man inte skedde.
Om inte barnen kunde ta hand om dem
vila de inte kunde ta hand om sig
själva. Fråde de gamla komma till
fattighuset? Men de gamla ville
det inte gärna. Man försökte adra

för dem här vägat sätta i hem släkter.
När de ändrade om dessa fästningshus
och byggde nya, så överlämnades nam-
net fästningshus, och man fick i det
kalla det sitt, utan det blev åller-
danns hem! Men längt fram i tiden
vet jag, att det fanns ålderingsar som
var mycket vacker att komma dit
för de betalade även dessa nya
som fästningshus. Det gamla fästnings-
huset var under all period och de
kunde verkligen vara räddat för att
komma dit. Bl. a. därför att på
den tiden kom även sådana, som
var lite omissigt i huvudet hos
sinnesjuka eldt, och dessa stände
antagligen de fästna. Ytterligare
det en avledning med en 36 yrt.

Sedan jag var i värje fettas hus. Så kom
de dat jen spindes ur myra min mit hos
veterin, som lagt sitt hand av fettan
hälften. Första gången jag och min
syster var i Helsingborgs kyrka i början
på 1930 talet, så var hela kyrkan all-
deles full av folk. Så födde vi se
att en lättare stod att deles hem
på folk, och den gick ut upp och sätte
oss där. Det var en justa.

När dom var sedan kom hem till
de som är grattade så försläckte vi
om detta och att vi tyckte det
var konstigt. Då sae våra
vänner, att den lättaren är upp-
förd till soternas drängar, så
det gide ingen annan och sätte
sig. Där var plats för minst

10 personer där. Fång var inte
mycket på den tiden. Att vara
fång var aktyrt nedanförande.
Och så var det, regel så att den
gama hade nog detta särmoda tank-
bara intellektet, regel från annars
hade de nog blivit fört lass.
Fångar gjorde ju det allra.
Men det var nog också en i-paga
om kyrkplatserna, att bänder och
dåningar skulle sätta ner för sig alle
inkluderas ihop.
I regel tog ju skälviken hand, med de
gamla, men ofta var det nog av
prestrikhet för att de skulle
hannna i jettis huset. Det fanns
vara ett fängelse här i Lund och
sedan på 1700-talet kom det nya

'it der doms hemmet') på öster. Det gamla
 låg bland omväxterna bälven käl-
 kuren, sas jag. På huset stod en
 skytt: 'Det som inte vill arbeta,
 skall heller inte äta'. Om de kunde
 så måste de gamla arbeta just
 här de kom till fästet huet so
 var de i regel före de lassa till arbe-
 ja. De levde förr uselt; tyffan och
 gott de kunde är hem på fästet
 kvekt. När det blev försökt fördem
 och de inte kunde klaras sas jag
 att granner kanske anmälde det
 till polisen om hile hämta dem.
 De förtalade klara sig dels genom
 att arbeta s. ex. saliga smörar
 som skänktes och dels genom
 hysse rymma. Det var gamla

vantigt. Kom polisen på dem såg på
gäng, så tog de till färgbussar.

Om natten blev vallen få grep inte
sam hället in. Man förlorat till störst
eller fäktar vinden. Jag har det
jänt att arbeta varare som kunde
hjälpa till vid sjukdom. Men jag förlor
till hjälp, men en hjälp från konungen
var att han blev i ske obeskedad
från sitt arbete utan förla arbete.
när han kunde förs in sjukdom.

Herr grannas hälpte efter wegen som
blev i sjuk. Jag minns, att man har
förla till hjälps genom lott, dana-
ring i jude föreningen. Man förla
på dem i delen därför i prinsatet.
sig, att man skulle leva tills spes-
samt förs i händelse, att man blev

yck. Folle var räddla för att bli sjuka, just från oknyggheten i kyrkan. Och sedan skulle man språra för äldredomen.

Vår familj kallade ofta kyrkan. Det var inte tal om något annat. När jag växte upp hände ju en appasat fäst om föreläggars och utemötens förydelse. De inte medfinns d. 1985 i Lund. De första var på Clemens fotest, som jag såg. Vi gick bara i kyrkan vid Högväder. En plats i skolan var det obligatoriskt att gå i kyrkan varje söndag. Men den där var i småskolans. Man lärde oss i psalmboken hemma. Hör tyckte viktigt om den års bokbeteckning. Vår familj eller mellan

grannarna före kom inte. Senare kommer
igen av prinsströrelsen hit till Lund
tills den väldote uppeende häs. Det
var nog i 1920-tal. De hyrde lokaler
på Wiselgrens Kinnar, där nyfikenhet-
föreningen hade sina lokaler. Fölle
syftade inte alls om detta snyggt mids-
talande, de trodde inte de var
klokta. Jag var också intillade ett par
gånger här dem från lärlagen! Det
var nästan otäckt. Annars hörde man
föga tales om de prislista. En gång
här min hustru var borta, så i halv
timme ett flygblad från "Gekosas vittne
avtaggjut" och där stod: "Måns och
ynglingar läter kastura Eder och Ve
alla dem som är härvarande i dessa
dagar. Vi ställ kasta dem på dem."

Här hushus blev upphövad och röd
av detta. Men här i Lund hörsle
man inte talas om sådant. Fast
i bland hörsle man talas om folks
som reste omkring och värvade folks
för mormonerna, som fanns
minnegifte. Här hushus siger
hael ett stort land brukte och s
slutet på 1930 talet kom frånlings-
arnas dit till Skene, och vid bio-
norn att få sätta upp sitt håll på
hans mark. Det gick de. Men da
kom en prästen Kenneth Block, en
av Bleckanna, hem dit honom
och skäckade ut honom mig att s
förförts. Dessa präster
katale de föreläggissa. Det
var inte bara de föreläggissa, sena

Allt dras sig mot kyrkan om föga. Det gick
de ären tycker hets för en i gorna. Fräk-
na ville, att folk skulle vara nyfiken,
men iste att de skulle få med i
för enning från där frödde de, att de
skulle ja intressera svar stred mot
kyrkans. I min kustans hem bygde
vågrade den gamla prästen Broders
Bladet att utga sva skyddar i Good-
Templars undan i Sheen. Då skrev
de en avda om honom: 'Helle
än en Good-Templare till han en
'Dillegubbe' se'. (en gubbe med
dilettion).

Min mor lärte ofta högt ur psalmer-
boken. Hon kunde manya verser utan-
till och sjöng också föl mycket bra.
Det gjorde hon då vila illa när hon

fide. Gust. Min hustrus hem var
det en ortodox ortodox, som sände
varje söndags förmiddag samlares i den
hennes familj och barnen fide en
söndag var låsa högt ur 'duthus'
Husflottilla, och det var en pina,
tyckte barnen. När min mor
vände upp förelämn ånnu husförlös.
Om min hustru har själv varit med om
det i sin barndom! Da samlares de
i skolan. Familjerna tillhörde notar
som de var uppdelade i och så kallades
f. ex. alla som tillhörde en rute för
förtörs. Så kallades alla medlemmar
i en familj - både unga och gamla och
förfallna fram till katedern, dvs mäster
nott för hörnet, och så hörde de överiga
pin. Jag kan väl ha varit en 10-års
barn hustru

Första gången ^{hon} var med. När de vände
att det skulle bli hufvudhörs, så lästes
tilläckeskriftet inhemmat i väggstuga.
Och i dena stugt hade de ännu
mitten på 1930-talet särkorttagning.

När mina föädlear fåttade hörs och bon-
de på landet i sin ungdom, så
var de frunerna att råda med på
husförhörren! Det fördrade husbonde
och det dog inte att rekta. På den
sidan var det en åra för den husbonde,
vars hänsynsfullhet verkligen gick, för det
var bevis på hans makt. Här fikas
förekom nog bara en gång om året.

Han uppfostran var inte religiöst
förgad, men man fick det genom
skolundervisningen där. Men mina
föädlear hade hög tanke om re-

Tigjonsen. Det hade de nu allt som
hade med bildning att göra. Vi födde
läsa affärer båts sdm barn. Här lärde
oss "Gud som harer varmen kör . . ."
men vorels barn läste os inte. Väst
Kina förläder talade inte med oss om
Gud eller helvete osv. Diam hand med
vad vi fick göra. Min nim hustru
sökte höra sändart mycket som barn.
Hon som barn förelle de nog på det,
men när de blev äldre fort förelle det, att
man kunde inte komma till helvetet
på allt. Och hade de gjort något,
som de hade samverk kvel över, sin
var de allt rådta, på att, som de
sa den onde anden skulle komma
och hämta dem. Nagra lekar, som
var följunda, hörde jag inte tales om.

det är att de var syndiga. Men man hörde
oppa, att man skulle alstra sig förlängt
söderut, och det hade nog inte kyrkan
om. I fall vi hade berjat dansas fö-
ljdigt. Men det hörde till på den tiden,
att flickor och pojkar skulle inre spän-
ga ihop sammans, när de var unga. Det
var självskräcket, att vi skulle bli kon-
firmerade. Så det vändte väldigt
uppsende senare, när man hörde telan-
gen, att förlagan inte ville, att deras
barn skulle konfirmeras. När de gick
kyrkan i sin kustans hem byggd, hade
de sågna slags bygdedräkter med ena
säckar och hund halser hängt den ihop
med ett särskilt spänne. Sedan halle
de även långa manschetter och i dem
knappar med en sten, som fanns i

samma färg i sitt kärpnät. Såt kärpnät
var det sunt och givit det jämna lu-
terans ar som är stenar och mott över hela
en län, det var i hörigt i vissa delar som
ens kringla, såg det ut! Projektet var det
var nog utvältt ovantligt, och ej hos
inte det var populärt, förrän de sista
högtiderna på traditionerna. Trots den
socialdemokratiska propagandan tyckte man,
att minst hälften till samhället alla
minna fräldar hade inget emot vad
detta. Men där jämna nog manigasom
hade en avsikt inställning till dem.

Eu gäng näs jag var hos
min farbror i Östra Torn, så sa
en dansktitt mig: 'Kom här så
skall Du få se på hollars!' Och
så visade han en av hästarnas man.
Doch den var flatad iitt, ligg i flåtor.
Drängen kunde inte förklara det utan
fridde, att det var något slags hollars.
Sedan svarade det hos mina
morfaröldar i Holmsby, något som de
kallade för 'lyktgubbar'. Det var
en slags eldbloss, som förförde längs
östranden i långa sträck. Dessa eldbloss
var nätt sju höga och vändade huvudet
fram och åter åtkeker stränder. De
var lite räddla för det, fast de
ärvde nog det, när de berättade om
det. Fast förlåt, vad det var; det

ACC. N.R. M. 16612:328.

kunde de inte. Numera vet jag, att det
var en slags naturgas.

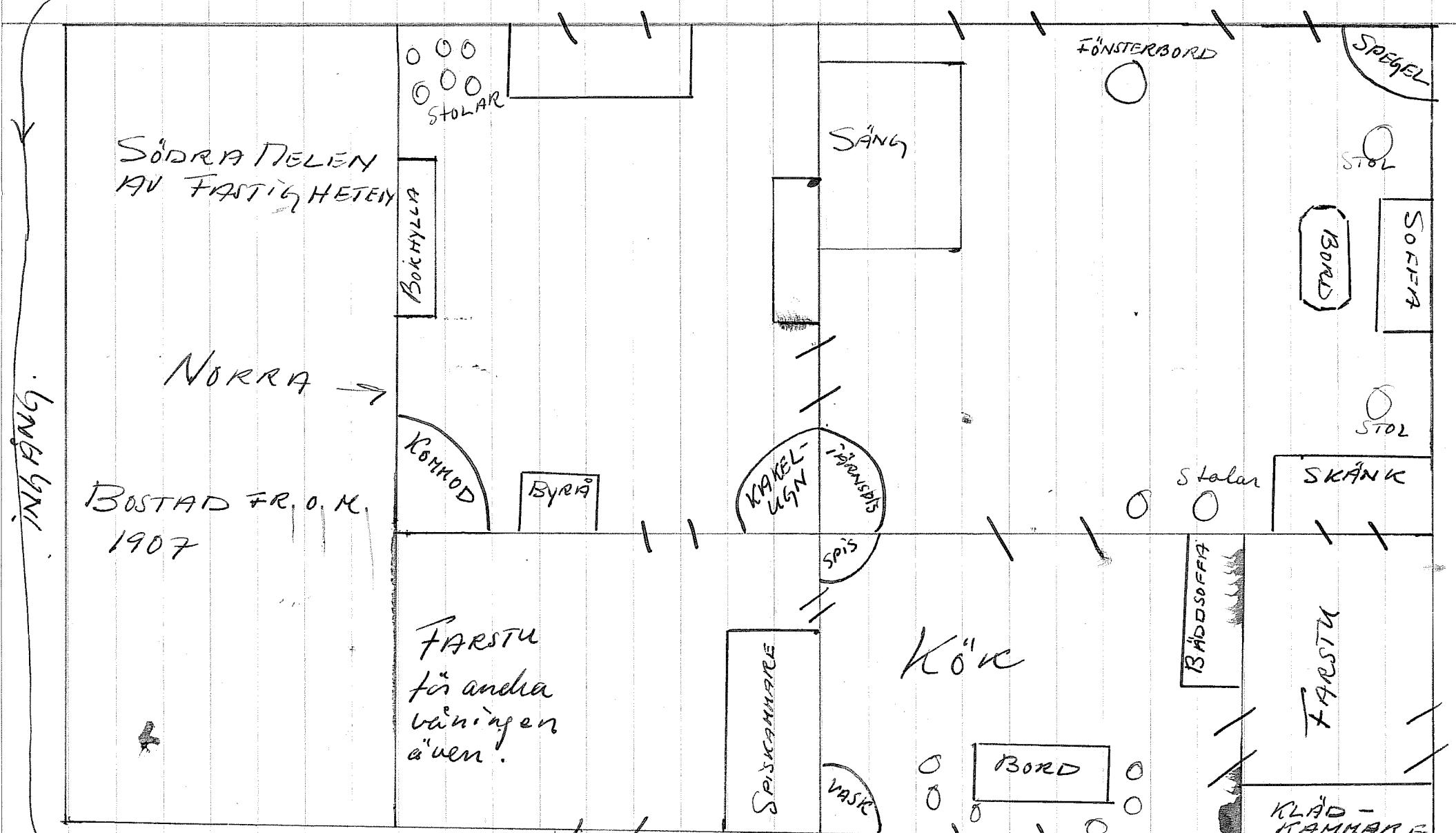
FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

M.16612 : 329.

KÄVLINGE VÄGEN.

FOLKLIVSARKIVET

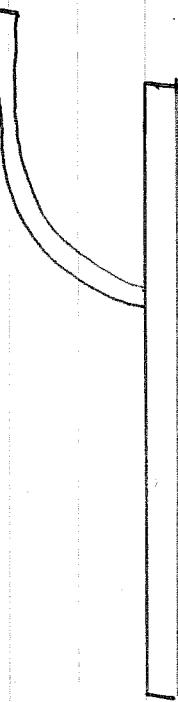
Institutionen för folklivsforskning vid Lunds universitet

FOLKLIVSARKIVET

Institutionen för folklivsforskning vid Lunds universitet

KÄRPPÄTÖ.

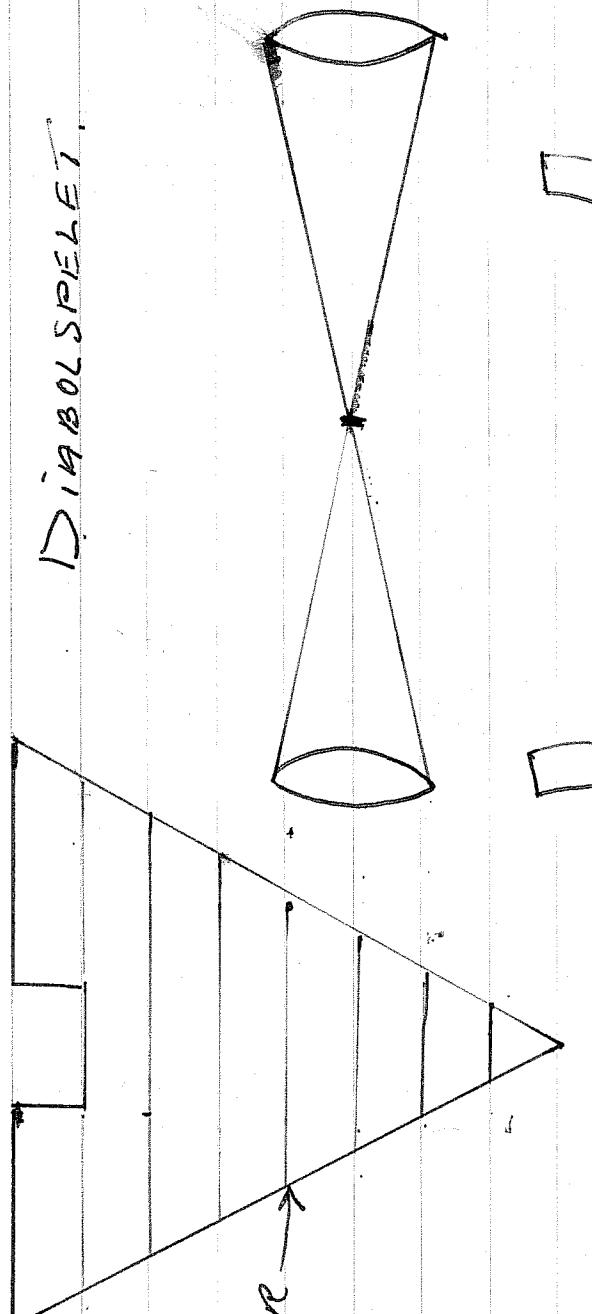

M.16612:330.

101
Göteborg
Institutionen
för folklivsfors-
kning vid
Universitetet

TORPEN

DIMBOL SPOLE I.

GÄNGER